

sådan tilrettelæggelse af arbejdsgangen, at ministeren bliver orienteret om alle væsentlige sager eller spørgsmål under hans ressort. Det er dog også i sådanne tilfælde en forudsætning for at ifalde strafansvar, at ministeren handler forsættigt eller af grov uagtsomhed.«

3. Udvalget har stillet spørgsmål 8 om en ministers ansvar for en *praksis »overtaget«* fra tidligere ministre.

I besvarelsen heraf er bl.a. anført, at »en tiltrædende minister efter justitsministeriets opfattelse i almindelighed må kunne lægge til grund, at de faste rutiner og den administrative praksis, der følges i det pågældende ministerium, og som bygger på en fortolkning af ministeriets lovgivning, er lovlige og forsvarlige.

Det synes derfor nærliggende at antage, at der næppe bør stilles samme krav til en ministers personlige undersøgelser i forhold til sådanne rutiner m.v. som i tilfælde, hvor der gennemføres principielle eller vidtrækkende ændringer af hidtidig praksis, eller i forbindelse med fastlæggelse af administrationen af ny lovgivning.«

4. I justitsministerens besvarelse af udvalgets spørgsmål 1, afsnit 6, og spørgsmål 9, er omtalt synspunkter fra den nyere statsretlige litteratur om *betydningen af folketingets godkendelse af statsregnskabet*.

5. Endelig er i justitsministeriets besvarelse af spørgsmål 1, afsnit 1-5, givet en beskrivelse af *rigsrevisors og statsrevisorernes forfatningsmæssige og lovmæssige stilling* og kompetence indbyrdes og i forhold til regering og folketing. Der henvises herom til justitsministerens besvarelse.

6. På baggrund af ønsket om en klarlægning af visse forhold vedrørende sagen, jfr. nedenfor afsnit VIII, har udvalget drøftet om en *videregående undersøgelse* burde ske ved en parlamentarisk kommission eller en kommissionsdomstol. Udvalget har i denne forbindelse haft samråd med justitsministeren og har endvidere anmodet om ministerens kommentarer til det i lov om undersøgelse af visse forhold vedrørende post- og telegrafvæsenet fastsatte kommissorium for den i den sag nedsatte kommissionsdomstol. Det fra ministeren i tilknytning til samrådet modtagne »Talepapir vedrørende valget mellem en parlamentarisk kommission og en kommissionsdomstol« samt ministerens ovennævnte

kommentarer er sammen med den henvendelse, udvalget har modtaget fra Danmarks Jurist- og Økonomforbund vedrørende nedsettelse af en kommissionsdomstol, optrykt i bilag VI i bilagshæftet.

V. Udvalgets vurdering af myndighedernes behandling af hjemmelsspørgsmålet.

1. Udvalget finder, at det var en fejl, at arbejdsdirektoratet i 1970 – på trods af at man hidtil havde anset det for stridende mod arbejdsløshedsloven – begyndte at udbetale statstilskuddet til arbejdsløshedsunderstøttelse forud for det tidspunkt, da udgifterne blev afholdt af kasserne, uden at have søgt det juridiske spørgsmål om hjemmelen afklaret og uden at have forelagt spørgsmålet for arbejdsministeriet. Spørgsmålet om hjemmelen burde under alle omstændigheder være forelagt arbejdsministeriet på det tidspunkt i begyndelsen af 1970'erne, hvor det stod direktoratet klart, at forskudsvis udbetaling ville blive den almindelige ordning. Udvalget er opmærksom på, at 1967-loven medførte, at en del af kassernes formue skulle indbetales til statskassen, og at dette sammenholdt med den stigende arbejdsløshed måtte føre til, at kasserne måtte få problemer med at afholde udgifterne til understøttelse uden forskudsudbetaling fra staten. Et flertal (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets medlem) kan tilslutte sig, at et eventuelt ansvar næppe nu kan gøres gældende over for de dengang ansvarlige personer.

2. Udvalget er opmærksom på, at det på grund af arbejdsløshedens omfang i 1976 næppe – uden etablering af en helt anden finansieringsordning – var muligt for arbejdsministeriet umiddelbart at ophæve den praktiserede forskudsordning i forbindelse med ministeriets behandling af arbejdsdirektoratets indstilling af 18. februar 1976 om gennemførelse af arbejdsgrupperapporten (hvori rigsrevisionens repræsentanter havde gjort opmærksom på manglerne ved det lovmæssige grundlag).

Udvalget finder derimod anledning til at kritisere, at arbejdsministeriet ikke sikrede en hurtig løsning af lovspørgsmålet snarest herefter, og udvalget finder det meget beklageligt, at arbejdsministeriets anmodning om en fornyet indstilling om lovproblemet i skrivelse af 24. marts 1976 ikke medførte, at der